

РЕШЕНИЕ

№ 3495

гр. София, 04.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 04.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3962** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по Жалба на „И.-21”, ЕИК *, представлявано от Г. С, срещу ЗАПОВЕД № РД-18-112/ 18.05.2010г. на Д. на Д. „, по С. на С. О.. С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1 и ал.3 във вр. с чл.56, ал.2 ЗУТ и чл.80 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на СО (Наредбата), е наредено на жалбоподателя, като собственик на обект „Павилиони”, поставен върху терен – частна собственост, в УПИ II, кв.47, местността „Люлин 3 мр”, по плана на гр.С., да премахне същите доброволно и за своя сметка, като възстанови мястото и околното пространство във вида преди поставяне на съоръженията и по указания на районната администрация.

В Жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните норми и целта на закона, както и в несъответствие с установената форма на административните актове. Жалбоподателят моли съда да отмени Заповед № РД-18-112/ 18.05.2010г. като незаконосъобразна, както и да осъди ответника да му възстанови направените разноски по водене на делото. Представя списък на разноските.

Ответникът – С. О., оспорва Жалбата. Чрез процесуалния си представител – юрк.П, излага доводи за нейната неоснователност. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В писмено Становище от 01.06.2010г.

(л.193-195) прави изрично искане по чл.78, ал.5 ГПК за присъждане на по-нисък размер на разноските, направени от жалбоподателя за адвокатско възнаграждение, предвид фактичката и правна сложност на делото.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно изричната разпоредба на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателката доводи и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед № РД-18-112/ 18.05.2010г. е издадена от компетентен административен орган. За установяване на това обстоятелство ответникът е представил по делото Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО (л. 214-218), с която на основание §1, ал.3 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.61/ 2007г.) последният е оправомощил Д. на Д. КС да издава Заповеди за премахване на преместваеми обекти по чл.56 и чл.57 ЗУТ. Заповедта на кмета на СО, с която е делегирал правомощията си по чл.57а ЗУТ не е оспорена в производството.

Настоящият състав намира, че при постановяване на процесния административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.57а ЗУТ. В съответствие с разпоредбата на ал.2 на чл.57а ЗУТ Заповедта е издадена въз основа на Констативен акт (КА) от 14.05.2010г., съставен от длъжностни лица на районната администрация на район „Люлин” и заведен във входящия регистър на дружеството с В.№ 119 (л.28, 29). Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че КА не му е съобщен редовно, тъй като е връчен на лице, което не е оторизирано да получава книжа. Настоящият състав приема, че КА В.№ 119/ 14.05.2010г., послужил като основание за издаване на оспорваната Заповед, е бил редовно връчен на жалбоподателя по реда и при условията на чл.50, ал.1 и ал.3 ГПК, доколкото липсват изрични правила в АПК за съобщаване на административните актове. Извън това жалбоподателят е упражнил правото си на възражение срещу отразените в акта констатации.

Съдът приема, че оспорваната Заповед страда от порок във формата, тъй като по същество не е мотивирана.

Съгласно изложеното в Заповедта, предмет на акта са преместваеми обекти – „Павилиони” - три групи, общо разделени на осемнадесет клетки, поставени в УПИ II от кв.47 по плана на гр.С., местността „Л 3 мр” и *разположени на площ от 255 кв.м.* Не е спорно между страните и съдът приема за установено по делото, че имотът в който са поставени процесните обекти е собствен на жалбоподателя. За установяване на това обстоятелство са приети Нотариален акт №137/ 08.11.1998г. (л.17) и Скица № 2428/ 06.04.2010г. (л.212), видно от които имотът е *с площ от 11 784 кв.м.* „Павилионите”, обект на Заповедта за премахване, заемат едва 255 кв.м. от общата площ от 11784 кв.м., без в акта да е индивидуализирано точното им местоположение и разположение в имота. Точното местоположение на обектите, респективно мотиви, не могат да бъдат

изведени и от Констативния акт, послужил като основание за издаване на оспорваната Заповед. От съдържащата се в КА окомерна скица не може да се направи обоснован извод за местоположението на процесните „Павилиони” спрямо останалите обекти и елементи ситуирани в имота. От друга страна от приетата и неоспорена Скица № 2428 се установява, че в имота има разположени множество други обекти, отразени в кадастралната карта със съответните идентификатори, включително и множество други павилиони за част от които се твърди от жалбоподателя, че има издадени Разрешение и схема за поставяне. Това обстоятелство не се оспорва от ответника и се установява с косвени доказателства, приети по делото: Заявление В.№ АГ -30-91/ 28.04.2010г. (л.18).

Настоящият състав приема, че тази липса на мотиви за точното местоположение на процесните „Павилиони” по същество води и до материална незаконосъобразност на оспорваната Заповед, поради липса на предмет. От една страна липсата на индивидуализация пречатства упражняването на съдебния контрол за законосъобразност и от друга, без да бъдат точно индивидуализирани обектите, предмет на акта за премахването им, последният не може да бъде изпълнен.

По изложените съображения съдът, в решаващия си състав приема, че оспорваната Заповед № РД-18-112/ 18.05.2010г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените разноски по водене на делото. Съдът намира за основателно направеното от ответника искане за присъждане на по-нисък размер на разноските, в частта им за адвокатско възнаграждение, тъй като заплатеното от жалбоподателя - в размер на 1100 (хиляда и сто лева), е прекомерно предвид фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-грА. ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-18-112/ 18.05.2010г. на Д. на Д. „. по С. на С. О., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА С. О. да заплати на „И.-21” , ЕИК *, представлявано от Г. Асенов Славов, със седалище и адрес на управление: 1324 С., район Л, ж.к. „Л-8”, У.”Т.”, Б.8., сумата от 360 (триста и шестдесет) лева - разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА

